

Ahmet Ayazın Hayat Hikayesi Kendi Kaleminden

– Ahmet AYAZ · 11 Ağustos 2016

AHMET AYAZ'IN

HAYAT HİKAYESİ KENDİ KALEMİNDEN

Aslında bunları anlatmaya gerek duymuyorum. Ama Kübra Aksoy kızımıza tez konusu olunca diyecek bir şey kalmıyor.

Tahminen 5 yaşlarında idim. Radar gibi gören gözlerimde bir titreşme oldu. Anneme gözlerimi bir yağlık ile bağlatıp yattım. Uyandığımda artık gözlerimin önünü göremiyordum. Hanımlar gözlerime göz otları attılar. Göz kapaklarımı incir yaprağı ile silip, al kızıl kanlar içinde bıraktılar. Kendi akıllarına göre tedavi ediyorlar. Artık olan olmuştu. Daha sonra zaman zaman önümü görmeye başladım. Gözlerim açıldı ama, eskiden radar gibi gören gözler gitti, yerine başka gözler geldi.

Yakacak köyünde Mehmet Yavuz adında bir eğitimci vardı. Çocukları camii avlusunda, ilk okul 3 sınıfa kadar okutuyordu. Çok da dayak atıyordu. Ben çocukların dövüldüklerini gördüğüm halde, okumaya aşık olan bir çocuktum. 1953 yılında köyümüze ilk okul açıldı. Rahmetli babam, köyün 4 okur yazarından birisi olduğu halde, öğretmenimiz Mustafa Güneş'i ikna etmiş. Gözleri görmüyor, biraz da nazlı, sinirli diye. Ben, öğretmenime gittim ve beni okula yazmasını istedim. İlk okulu komşu köyde okuyan ağabeylerimden Mehmet Kont, Cuma Kurt ve Teyzem oğlu Ali Bekir Şahinler o zaman 5. Sınıfta okuyorlardı. Öğretmenimiz Mustafa Güneş'e, beni okula yazmasını istediler. Ben okula kayıt oldum, Okul henüz açılmamış, bir eski evde ders görüyorduk. Okul açıldı. Ben 1. karneyi almadan okumayı yazmayı iyice öğrenmiştim. Yılın ikici dönemi idi. Yani birinci karneyi almıştık. Bir denizaltı batmıştı. Öğretmenimiz 5. Sınıflara cumartesi günü batan denizaltı ile ilgili bir kompozisyon yazmalarını söyledi. Ben hemen eve geldiğimde ahşap evin damına çıkarak aklıma ne geldiyse yazdım. Pazartesi günü öğretmenimiz o kompozisyonları tetkik ederken, ben parmak kaldırarak, ben de yazdım dedim. Ne yazdın deyince, yazdım işte dedim. Oku bakalım dediğinde. Ben okumaya başladım. Öğretmenimiz yüzünü ağabeylerime çevirerek bir şeyler söyledi. Ben ağabeyim Mehmet Kont'a öğretmenimizin ne dediğini anlamadığımı sorduğumda, büyürsen öğrenirsin dedi. Öğretmenimiz, benden dolayı geleceğin şairi ve yazarı demiş.

Ben 1958 yılında ilk okulu pekiyi derece ile bitirdim. O zamanlar da Pekiye derece ile ilkokuldan mezun olanlar, bir çok devlet yatılı okullarına sınavsız alınıyordu. Fakat bu okulların kapıları gözlerimin bozuk olduğundan dolayı yüzüme çoktan kapanmıştı. Ama orta okula nasıl giderim. O zaman askeri okula pekiyi derece ile okulu bitirenler de sınavsız olarak alınıyorlardı. Ben bir arkadaşımı da ikna ederek, ilk okulu benden bir yıl önce bitiren arkadaşım Zeki Demir ile evrak tamamlarken, Oğuzeli'nde Seyfi Özkan ağabeyimiz benim gözden kaybedeceğimi söyleyince. Arkadaşım evrakları yırtıp attı. Benim bütün hayallerim suya düştü. Ben bir bakımdan kaybedeceğimi biliyordum ama, bir taraftan da ümitleniyordum. Hal bu ki ben hiçbir zaman sınıfta karatahtayı göremiyordum. Okulu kaybedeceğim çok açık ve netti. Yine de ümitleniyordum. İki yıl sonra Oğuzeli'ne ortaokul açıldı. Ama nasıl

okuyacağım, beni okula kim kayıt yaptıracak? Gözlerimin bozuk olduğundan olmalı ki, babam hiç o taraflı değildi. Ben yine o arkadaşımı ağabeyim olduğunu ve babamın öldüğünü söyleyerek Oğuzeli ortaokuluna kayıt yaptırdım. Dersler başladı, ben devam ediyorum. Hem de köye yaya olarak gelip gidiyorum. Gözlerim karatahtayı yine göremiyor, öğretmenlerim gözlük almamı söylüyorlar. Göz doktoruna gittim, gözlük yazdırdık. Gözlük parasına 60 TL deyince, babam ben bu gözlüğü alamam, seni de okutamam diyerek okula tasdiknamemi almaya geldik. Matematik öğretmenim Bilge Ersoy Sekban, yüzünü babama çevirerek, "Amca. Matematik yazılısı yapıyorum, sınıfta çoğunluk 5-6 alırken, Ahmet 8 den aşağı not almıyor. Ben soruyorum, diğer dersleri de iyi. Bu çocuğun gözlük parası bende, bütün kırtasiye giderleri de bende" Dediği halde, babam tastiknâmemi aldı ve beni eve götürdü. Ertesi yıl ben yine bir sahte baba ile Gaziantep Lisesinin orta kısmına kayıt yaptırdım. Gözlerimin görmediği için, bu defa kendim okulu terk etmek zorunda kaldım. Büyüyüp hayata atıldıktan sonra, esas evlenmek istediğim kızla değil de, Selvi Bozgeyik ile 28 Şubat 1972 tarihinde evlendim. Bu evlilikten bir oğlum, üç kızım oldu. En küçük kızım trafik kazasında öldü. Onun ile ilgili ağıt ve güzellmelerim var. Oğlum lise mezunu Gaziantep Üniversitesinde. Kızlarımın birisi Muğla Datçada Kız Meslek Lisesinde Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Öğretmeni. Diğer kızım dört yıllık işletme mezunu Tekirdağda Namık Kemal Üniversitesinde çalışmaktadır. Evlendikten sonra vakit geçirmeden milli eğitimde bir okulda müdahdem olarak çalışmak için 53 kişi ile sınava girdim, bir tek kişi alınacakmış, imtihan birincisi olarak kazandım. 31.5.1972 tarihinde göreve başladım. Orta okulu, okul dışından bitirmek için Gazi Orta Okuluna kayıt yaptırdım. Yaklaşık olarak 400 kişinin içinde, 3 yılda 4 kişi Gazi Orta Okulu mezun verdi. Bunların birisi bendim. Sağlık teşkilatında memurluk sınavına katıldım. Allahtan başka hiçbir kimsem yoktur. Orada da imtihan birincisi oldum ve 01.02. 1978 tarihinde memur olarak işe başladım. Gaziantep Ticaret lisesinin gece bölümüne kayıt yaptırdım. Tahtayı göremediğim için yarıda bırakıp, Liseyi de okul dışından bitirdim. 1986 yılında Üniversite sınavına çok iyi hazırlanmışken, annemin vefatı dengemi bozdu, sınava giremedim. 27.02.1987 yılında Gaziantep Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğüne Şef olarak atamam yapıldı. Sözü edilen kuruluştaki, Şef Kadrosunda tam 11 yıl, İl Müdür Yardımcısı konumunda görev yaptıktan sonra, 15 Şubat 1998 yılında emekli oldum. 1976 tarihinde ulusal gazetelerde başladığım köşe yazılarıma, araştırma ve folklorik çalışmalarına, şiir yazmaya devam ediyorum. Gaziantep Güneş Gazetesinde hala köşe yazarıyım. Çeşitli kültür sanat ve edebiyat dergilerinde ürünlerim yayımlanmaktadır. 28 Nisan 2015 tarihinde mezun olduğum ilkököl binası yenilenmişti. Ben yeni okulumuzun kütüphanesine Oğuzeli Belediye Başkanımız Mehmet Sait Kılıç. Oğuzeli Kaymakamı Arif Gül ve basın mensuplarının huzurunda, roman, hikaye, şiir vs olmak üzere 362 adet kitap bağışında bulundum, Zaman zaman okulu ve okul çocuklarını ziyaret etmeye, devam ediyorum. Okulda çocuklarımızı iyi yönde etkilemek için yazdığım şiirleri, okulu ziyaret edenler görürler.

Saygıdeğer okurlarım, yukarıdaki anlattıklarım benim iş hayatımdan bir kesitti. Aslında şiirlerim yaşantımı sergiliyor. Şiirlerimin tamamını okuyanlar bunu çok iyi bilirler. Şiirlerimde zaman zaman Feleğe çatmalarım, acizliğimden değil, Dünyanın dengesizliğine dayanamadığımdandır. Şiirlerimde genellikle Hakk, Adalet, insan sevgisi, barış ön plana çıkar. Ben şiir yazarken kendimi, Yunus Emre, Köroğlu, Dadaloğlu, Pir Sultanların yanında hissediyorum.

Benim yazım hayatımı, yayınlanmış eserlerimi, ödül ve plaketlerimi, hakkımda yazılan yazılardan küçük alıntılarını kitaplarımda göreceksiniz.